

ikke betalt nogen Arveafgift deraf, og saa kan Børnene komme til at staa i det Tilfælde at maatte angive deres egen Fader. Det er muligvis nødvendigt at have en saadan Bestemmelse af Hensyn til Loven om Arveafgift, men jeg vil meget henstille til det kommende Udvalg at undersøge, om man ikke kan slippe udenom det Angiveri, som maa blive en nødvendig Følge af § 47. Den Form for Taksation — jeg tror, jeg glemte dette, da jeg talte om faste Ejendomme —, som bliver lagt til Grund ogsaa for Arven, nemlig den, der almindeligvis benyttes ved Ejendommens Vurdering, vil særlig ramme Omegnen af de store Byer, hvilket jeg skal søge at bevise. Naar man med Hensyn til enten Landbrugsejendomme eller Gartnerier, som vi særlig omkring de store Byer har saa mange af, eller Oplagspladser, hvorpaa der staar Værkstedshygninger, Lagerskure o. s. v., taler om „Grundens Værdi til Udstykning plus paastaaende Bygningers Værdi“, er det en fuldkommen forkert Vurderingsform, thi hvis man vil lægge Grundens Værdi til Grund for Ejendommens Værdi som Udstykningsobjekt, kan man fornuftigvis ikke ogsaa lægge Bygningens Værdi paa, idet man, hvis man udparcelerer, selvfølgelig maa rive Bygningerne ned. Enten maa man nøjes med at sige: Grundens Værdi uden Bygninger, eller ogsaa: Ejendommens Værdi til det Brug, der i Øjeblikket gøres af den. Man kan ikke paa den Maade fremtvinge Skatter af Borgerne ved at belejre dem med en Portion imaginære Værdier, som aldrig nogen Sinde vil komme til at indgaa.

Til Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat vil jeg allerede paa nærværende Tidspunkt sige, at mit Parti agter ved anden Behandling at stille Ændringsforslag. Jeg tænker ikke, nogen af de ærede Partier her i Salen vil have Brug for os i Udvalget, og som Følge heraf maa vi gøre vore Betragtninger gældende fra denne Plads. I Fortsættelse af mine almindelige Udtalelser maa vi stille Ændringsforslag til § 2, Stykke 5 b., angaaende Brugsforeninger og ligeledes til Stykke d., et Punkt, som jeg i hvert Tilfælde selv agter at gøre en Bemærkning om. I § 5, Stykke e., staa der: „Den Medlemmer af Rigsdagen tilkommende Godtgørelse for Udførelsen af nævnte Hverv, for saa vidt angaar Halvdelen af det til hvert Medlem udbetalte Beløb“ — Halvdelen deraf skal ikke henregnes til Indkomst. Det synes jeg

er fuldkommen forkert. Naar man vil indpaa, at Borgerne skal betale Skat af deres Indkomster, maa Rigsdagsmændene selvfølgelig ogsaa gøre det, og naar en Rigsdagsmand har Driftsudgifter for at bestride dette Hverv, er han i sin lovlige Ret til at opføre dem som Udgifter. Jeg tror, at mange ærede Medlemmer her ikke kan staa sig ved kun at trække Halvdelen af Rigsdagshonoraret fra som Driftsomkostninger. Jeg finder det rimeligt, at de faar Lov til at paaføre de Udgifter, de har haft til Hotelophold og i det hele taget Ophold i Provinsen, for ikke at tale om de Udgifter, som ærede Landboere og Provinsboere har herinde i København i Rigsdagssæsonen, det maa være ganske let at opgøre, hvor store direkte Udgifter man har haft, og opføre dem som Udgift paa Skatteseddelen og lade Resten beskattes som Indtægt. Jeg synes, at det er ligesom at drille Borgerskabet, at Rigsdagsmændene skal have Halvdelen af deres Indtægter skattefrie, der er ikke Spor af Grund dertil, de Rigsdagsmænd, der ikke bruger Halvdelen til, om jeg saa maa sige, Driftsomkostninger, skal selvfølgelig ikke have Halvdelen skattefrie, og de, som bruger mere end Halvdelen, skal selvfølgelig have mere Skattefradrag. Jeg finder Bestemmelsen urimelig, og den bør ikke staa der; i en Tid, hvor Skattebyrderne hviler tungt paa alle, bør Rigsdagen være den sidste til at indføre Privilegier.

§ 6 c. bringer jeg derimod den højtærede Finansminister min Tak for. Jeg mener, det er Vejen til Hjælp til Selvhjælp, man dér er slaaet ind paa; man giver netop derved Borgerne Lyst til at forsikre sig, at skaffe sig Livsforsikring, Ulykkesforsikring, Invaliditetsforsikring og Alderdomsforsikring for dette Beløb.

Med Hensyn til det skattefrie Fradrag for Børn under § 8 skal jeg ikke udtale mig om, hvorvidt de foreslaaede Sats er de rigtige, men jeg vil meget henstille til det kommende Udvalg nøjere at undersøge, om Satsene ikke muligvis bør forhøjes.

Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i disse to Lovforslag ligesom heller ikke i det samlede Skattelovkompleks, men jeg vil haabe — og jeg har ikke Spor af Grund til at tvivle derom —, at den højtærede Finansministers Udsagn om, at der kan foretages Ændringer, og at de foreliggende Lovforslag er et Forhandlingsgrundlag, i rigeste Maal maa ske Fyldest, saaledes at vi kan faa noget, der i hvert Tilfælde tiltaler os mere end disse Par-